

MINISTERSTVO SPRÁVEDLNOSTI
ČESKÉ REPUBLIKY

V Praze dne 25. května 2017
č.j. MSP-7/2017-OJD-SZN/3

Rozhodnutí

Ministerstvo spravedlnosti ČR, příslušné jako odvolací správní orgán podle ustanovení § 25f zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o znalcích a tlumočnících“), a ustanovení § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodlo podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu o odvolání účastníka řízení, narozeného dne , bytem , zastoupeného , advokátkou ev.č. ČAK se sídlem , proti rozhodnutí předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.1.2017, č.j. Spr 300/2016-232, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku ve smyslu ustanovení § 25a odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících, kterého se dopustil tím, že jednal v rozporu s ustanovením § 8 zákona o znalcích a tlumočnících,

t a k t o:

Napadené rozhodnutí předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30.1.2017, č.j. Spr 300/2016-232, **se ruší a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.**

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem, jako správního orgánu I. stupně, ze dne 30.1.2017, č.j. Spr 300/2016-232 byl znalec zapsaný v seznamu znalců a tlumočnicků vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem pro obor zdravotnictví, odvětví soudní lékařství uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 25a odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících, neboť jednal

v rozporu s § 8 zákona o znalcích a tlumočnících, když vypracoval společně s
ve věci vedené Krajským soudem v Ústí nad Labem, sp zn. 51 T
5/2015, pitevní protokol S 14/14 a z něj vycházející znalecký posudek z oboru
zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, ze dne 7.8.2014, č. 1065 (110/14), v souvislosti
s prohlídkou, pitvou a znaleckým zkoumáním zesulé , přičemž postup
obviněného znalce a při provádění
soudní pitvy a interpretace nálezů v rámci jejich znalecké činnosti byl proti pravidlům
lékařské vědy (non lege artis), a to vedlo k jejich nesprávnému závěru ve znaleckém
posudku, že příčinou smrti zesulé byla vysoká koncentrace draslíku v krvi (10,5
mmol/l), v posudku se přitom nevypořádal se špatným
zdravotním stavem zesulé a nezhodnotil další možnosti příčin jejího úmrtí, ačkoliv z této
koncentrace draslíku stanovené v krvi odebrané po smrti zesulé nelze stanovit žádnou
hypotézu, natož přesnou diagnózu k hladině draslíku v krvi před její smrtí; konkrétně
v pitevním protokole zesulé pochybil, s ohledem na absenci popisu věnčitých tepen
srdečních v pitevním protokole, čímž se provedená pitva zesulé stala
nepřezkoumatelnou; dále tím, že uvedl, že pitvou dokumentované injekční vpichy pouze
v levé klíční kosti nejsou v souladu se zdravotnickou dokumentací; dále
v makroskopickém popisu srdeční svaloviny je rozpor a v popisu chybí lokalizace změn,
jejich rozsah a charakter; dále pochybil, že neprovedl úplný zevní popis zesulé a také ani
výčet chorobných změn zjištěných pitvou zesulé a dále že neprovedl úplné histologické
vyšetření.

2. Za tento přestupek mu byla uložena podle ustanovení § 25a odst. 3 zákona o znalcích a tlumočnících sankce vyškrtnutí ze seznamu znalců a tlumočníků.
3. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 30.1.2017, č.j. Spr 300/2016-232, bylo v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 správního řádu oznámeno doručením dne 2.2.2017. Odvolací lhůta, která podle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, začala plynout ode dne následujícího po dni oznámení rozhodnutí, tj. ode dne 3.2.2017. Odvolání (dále jen „odvolatel“) bylo Krajskému soudu v Ústí nad Labem doručeno dne 15.2.2017. Jak z výše uvedeného vyplývá, odvolání proti napadenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo přípustné, včasné a podané osobou k podání odvolání oprávněnou.
4. Dne 27.2.2017 byl Ministerstvu spravedlnosti ČR předán v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu spis sp. zn. Spr 300/2016 týkající se dané věci spolu se stanoviskem správního orgánu I. stupně, že odvolání považuje za nedůvodné, navrhuje jeho zamítnutí a potvrzení napadeného rozhodnutí.
5. Odvolatel se ve svém odvolání ohrazuje proti závěrům správního orgánu I. stupně s tím, že napadá rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu, když je považuje za nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje dostatečné odůvodnění, úvahy, kterými se správní orgán I. stupně řídil při jeho vydání, ani informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s námitkami obviněného, a dále že správní orgán I. stupně neprovedl důkazy navrhované odvolatelem, přičemž v důsledku těchto pochybení dospěl správní orgán I. stupně k nesprávným skutkovým závěrům a nesprávnému hodnocení věci a vážně poškodil právo odvolatele se v této věci hájit.

6. Odvolatel rozporuje označení předmětného znaleckého posudku použité v napadeném rozhodnutí správním orgánem I. stupně, kdy znalecký posudek ze dne 7. 8. 2014 je označen číslem 86/2014 a nikoli číslem 1065 (110/14), jak uvádí správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí.
7. Dále odvolatel vytýká, že správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí neuvádí žádné skutečné argumenty, tj. výklad, jak hodnotil jednotlivé důkazy, jakou váhu a věrohodnost jim přiřkl a jaké logické závěry z provedeného dokazování vyvodil.
8. Odvolatel polemizuje i s významem a kvalitou revizního znaleckého posudku který správní orgán I. stupně použil jako jediný důkaz v předmětném přestupkovém řízení s odvolatelem, a vytýká správnímu orgánu I. stupně, že tento jediný důkaz neprovedl důkladně a pečlivě nezhodnotil a stejně tak, že se nevyrovnal, resp. nekonfrontoval závěry tohoto revizního znaleckého posudku se závěry uvedenými na str. 10 usnesení Vrchního soudu v Praze vydaného v řízení vedeném v I. stupni Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 51 T 5/2015.
9. Odvolatel pak konkrétně rozporuje i jednotlivé body výrokové části obsahující popis skutku a jednotlivě se k nim vyjadřuje. Totéž pak činí i ve vztahu k tomu, jak správní orgán I. stupně zdůvodnil uloženou sankci vyškrtnutí ze seznamu znalců.
10. V závěru svého odvolání odvolatel navrhuje, aby odvolací správní orgán rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a řízení zastavil, neboť odvolatel se nedopustil přestupku, který je mu kladen za vinu.
11. Ministerstvo spravedlnosti ČR, jako příslušný odvolací správní orgán (dále jen „odvolací správní orgán“), v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumalo v celém rozsahu soulad napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Nejprve se tedy odvolací správní orgán zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí není zatíženo vadou, k níž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, přičemž odvolací správní orgán musí konstatovat, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovou vadou zatíženo je.
12. Podle § 77 zákona o přestupcích, výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
13. Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o přestupku musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o přestupcích znalců či správních deliktech znaleckých ústavů, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových

zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS, svazek č. 5/2008 pod č. 1546).

14. Podle ustálené soudní praxe výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce (§ 77 zákona o přestupcích). V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky. V návaznosti na trestněprávní doktrínu je třeba i v případě rozhodnutí o přestupku trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2010, č.j. 1 As 92/2009 – 65).
15. Konfrontujeme-li uvedené požadavky zákona a ustálené soudní praxe s formulací výroku napadeného rozhodnutí, pak zde uvedený popis skutku nemůže obstát, a to hned z několika různých důvodů. Správní orgán I. stupně nejprve obecně konstatuje, že provedení pitvy a následná interpretace nálezů neodpovídala pravidlům lékařské vědy, což vedlo k nesprávnému závěru o příčině smrti pacientky (vysoká koncentrace draslíku v krvi před smrtí). V návaznosti na to je ve skutkové větě uvedeno, že obviněný nezhodnotil (myšleno v posudku) další možné příčiny úmrtí této pacientky, když ze zjištěné koncentrace draslíku nelze na podkladě posmrtného odběru určit přesnou diagnózu k hladině draslíku v krvi před smrtí. Dále jsou vyjmenovávány obsahové nedostatky pitevního protokolu, aniž by ovšem byl vysvětlen kauzální vztah mezi těmito nedostatky a nesprávným závěrem o příčině smrti pacientky.
16. Lze přisvědčit námitkám odvolatele v tom směru, že popis jednání, jež je mu kladeno za vinu, je proveden do té míry nekonkrétně, že neumožňuje efektivní výkon obhajovacích práv, neboť pro odvolatele není seznatelné, proti kterému konkrétnímu jednání (opomenutí) se má bránit. Ve výroku napadeného rozhodnutí totiž absentuje konkretizace jednání, resp. jednotlivých pochybení, jichž se měl odvolatel dopustit při vypracování pitevního protokolu S 14/14 a z něj vycházejícího znaleckého posudku a kterými měl naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 25a odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících. V popisu skutku splývá, resp. není nijak rozlišeno, jakých konkrétních pochybení se odvolatel dopustil při zpracování pitevního protokolu, při podání znaleckého posudku, popř. při následné obhajobě znaleckého posudku před soudem. Správní orgán I. stupně jednoznačně neidentifikuje, které konkrétní úkony odvolatele jako znalce a v které fázi jeho znalecké činnosti byly „non lege artis“.
17. Je třeba nejprve ujasnit, že znalecká činnost sestávala v tomto případě z několika znaleckých úkonů, jejichž kvalitu provedení je nutno posuzovat samostatně. Těmito

samostatnými znaleckými úkony byly: prohlídka a pitva zemřelé (objektivizována pitevním protokolem), vyhotovení písemného znaleckého posudku a výslech znalce před soudem. Předmětné úkony se udály v různých časových okamžicích a odvolatel mohl disponovat různým rozsahem vstupních údajů. Není přitom podstatné, zda pitevní protokol byl vyhotoven samostatně, nebo je nedílnou součástí znaleckého posudku. Dle názoru odvolacího správního orgánu měl správní orgán I. stupně nejprve podrobně zmapovat a vytvořit chronologii znaleckých úkonů provedených odvolatelem a jednoznačně určit, které z nich skutečně byly provedeny „non lege artis“, přičemž v té souvislosti měl plně zohlednit i rozsah informací a údajů, kterými odvolatel jako znalec v době provádění jednotlivých znaleckých úkonů disponoval. Správní orgán I. stupně se nijak nevypořádal s okolností, zda odvolatel jako znalec v době provedení svých znaleckých úkonů mohl disponovat stejnými informacemi a údaji, kterými poté disponovali znalci, kteří následně zpracovávali revizní znalecký posudek, a tedy ani nijak nevyhodnotil, zda taková okolnost mohla mít vliv na posouzení jednání odvolatele, jež je předmětem tohoto přestupkového řízení.

18. Uvedme příklad pro ilustraci. Budeme-li pokládat za největší úskalí napadeného znaleckého posudku to, že znalec činí závěr o bezprostřední příčině smrti na základě hodnoty draslíku 10,5 mmol/l, pak je třeba si povšimnout, že revizní znalecký posudek (str. 24) uvádí, že k odběru krve zemřelé došlo dne 6. 6. 2014 v 0:06 hod., tj. po 36 minutách od konstatování exitu, přičemž odvolatel v nálezové části posudku cituje vysvětlení ze dne 13. 6. 2014 (str. 7), že vzorek osobně odebral z centrální žíly „ihned“ po ukončení resuscitace. Je tedy otázkou, zda rozpor mezi časovými údaji o odběru vzorku krve nemohl mít vliv na úvahu znalce o tom, zda zjištěná vysoká hladina draslíku mohla být přítomna již za života pacientky, pokud vycházel z vyjádření Dále pak je patrné, že obžalovaná podávala vysvětlení až dne 20. 8. 2014, tj. po vypracování znaleckého posudku odvolatele, a ten neznal ani její pracovní vytížení v rozhodné době, takže poznámky revizních znalců (str. 48-49 ústavního revizního znaleckého posudku týkající se možných důvodů nepřítomnosti draslíku v infuzním vaku F (věcná stopa č. 1) vycházejí z údajů, které odvolatel (jenž svůj závěr o příčině smrti posuzované dovozoval mj. i z negativního nálezu draslíku v infuzním vaku) neměl a ani nemohl mít k dispozici.
19. Stejně tak se v napadeném rozhodnutí správní orgán I. stupně ve vazbě na delikt ní jednání odvolatele jako znalce nijak nevypořádal s obhajobou odvolatele a neposoudil tvrzenou „nesprávnost“ znaleckých závěrů v kontextu s tím, které znalecké závěry učinil přímo odvolatel jako znalec, a které závěry jsou odbornými závěry toliko převzatými od jiných osob. Týká se to jednak faktického konzultanta (v poměrně klíčové otázce interpretace křivek EKG jako projevu hyperkalémie), jednak obsahu znaleckého posudku z oboru toxikologie znalkyně
- Tento znalecký posudek není součástí správního spisu a podle odvolacího správního orgánu se lze tudíž jen stěží vypořádat s obhajobou odvolatele, že pouze převzal závěry této znalkyně (např. závěr o tom, že při posmrtném vyplavení draslíku z odumřelých buněk jsou vykazovány hodnoty draslíku cca 7 mmol/l, tedy nižší než u zemřelé). To samozřejmě automaticky neznamená exkulpaci obviněného, nicméně jak v případě konzultanta, tak v případě znaleckého posudku z oboru toxikologie jsou nutně kladeny vyšší nároky na prokázání subjektivní stránky; toliko v případech, kdy i znalec v jiném oboru a odvětví si s ohledem na povahu a charakter pochybení kolegů měl a mohl uvědomit, že jde o postup non lege artis, resp. odborně neobhajitelný závěr, je možno jej postihovat. Muselo by se jednat o hrubou nedbalost, kdy i znalec jiné odbornosti by

musel bez zřejmých obtíží odhalit, že příbraný konzultant či jiný znalec se dopustil odborného pochybení.

20. Pokud jde o jednotlivá pochybení odvolatele vypočítaná ve skutkové větě, není patrné (a to ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí), jaký příčinný vztah mají k předchozí části skutkové věty, v níž správní orgán I. stupně výslovně hovoří o nesprávném závěru o příčině smrti pacientky. K těm konkrétně formulovaným lze uvést následující.
21. Je nesporné, že v pitevním protokolu absentuje popis věnčitých tepen, nicméně je-li to kladeno odvolateli za vinu, musí být zřejmé, že se jedná o postup non lege artis při provádění pitvy srdce. Zde měl správní orgán I. stupně blíže popsat, jaké změny by se na věnčitých tepnách projevyly v důsledku náhlé a rychlé otravy draslíkem. Jestliže platí (v rozhodnutí nevyslovený) předpoklad, že hyperkalémie se na stavu těchto tepen zřetelně manifestuje, byl by tím skutečně vyvrácen závěr odvolatele o náhlém podání draslíku do žilního systému, pokud pitva žádné změny na věnčitých tepnách neodhalila. Odvolací správní orgán však nemůže odhadovat, jaký význam absentujícímu popisu věnčitých tepen správní orgán I. stupně přikládá.
22. Formulace „vedl, že pitvou dokumentované injekční vpichy pouze v levé klíční kosti nejsou v souladu se zdravotnickou dokumentací“ je nejasná a matoucí, neboť v posudkové části (str. 9) odvolatel uvedl opak, a sice že tyto vpichy souvisí s pobytem v nemocnici a jsou „v souladu s dokumentací“. Pokud měl správní orgán I. stupně na mysli vadu pitevního protokolu (nálezoová část) záležející dle revizního znaleckého posudku v tom, že odvolatel neuvedl počet vpichů v krajině levého klíčku a jejich vitalitu a opomněl popsat ošetřovatelské vpichy do periferních žil horních končetin s doprovodnými podkožními krevními výrony, pak ovšem dostupná zdravotnická dokumentace obsahovala pouze zajištěnou centrální žilní linku v místě levé podklíčkové žíly, aniž by v ní byla zmíněna předpokládaná výměna kanyly a rovněž jen předpokládané jednorázové vpichy při odběrech krve. Odvolateli nelze dost dobře vytýkat rozpor s neúplně vedenou zdravotnickou dokumentací, spíše by se jednalo o opomenutí (nedůslednost) v rámci protokolace zevní prohlídky zesnulé, nicméně je otázkou, zda toto případné pochybení je takové povahy a závažnosti, že mohlo vést k nesprávnému závěru o příčině úmrtí posuzované nebo jinak podstatně ovlivnit znalecké závěry.
23. Výhrady správního orgánu I. stupně k makroskopickému popisu srdeční svaloviny vykazují značný stupeň obecnosti, neboť není jasné, jaké konkrétní rozpory byly v popisu prokázány. Je-li zmiňováno, že „chybí lokalizace změn, jejich rozsah a charakter“, lze jen odhadovat, které změny má správní orgán I. stupně na mysli. Faktem je, že odvolatel určitou morfologickou změnu na srdci uvádí, když v nálezů zmiňuje ojedinělou myofibrózu, tj. stav, kdy je svalovina nahrazována vazivem, které je funkčně nedostatečné (str. 4), taktéž v rámci posudku uvádí na str. 9 „roztrošené zvazivovatění srdečního svalu“.
24. Za zcela nekonkrétní lze pokládat tu část popisu skutku, v níž je pochybení odvolatele uvedeno slovy: „neprovedl úplný zevní popis zesnulé a také ani výčet chorobných změn zjištěných pitvou zesnulé a dále že neprovedl úplně histologické vyšetření“. Takto formulovaný skutek neumožňuje vyloučit možnost záměny s jiným skutkem a rovněž prakticky znemožňuje uplatňování obhajovacích práv.

25. Správní orgán I. stupně opřel své rozhodnutí bezvýhradně o rozhodnutí soudu v předmětné trestní věci a závěry revizního znaleckého posudku a nekriticky z nich vycházel, aniž by se blíže zabýval otázkou, zda odvolatel jako znalec skutečně svým postupem naplnil skutkovou podstatu přestupku podle zákona o znalcích a tlumočnících. Sám fakt, že existují dva znalecké posudky s rozdílně vyznívajícimi znaleckými závěry nelze automaticky považovat za stav, kdy je dána nutnost postihnout v přestupkovém řízení dle zákona o znalcích a tlumočnících zpracovatele jednoho či druhého znaleckého posudku, neboť odlišné (vzájemně neslučitelné) znalecké závěry ještě bez dalšího nemusí znamenat, že jeden z nich je „non lege artis“. Hypoteticky mohou být oba provedeny řádně nebo nikoli řádně. Z pohledu posouzení viny odvolatele revizní znalecký posudek Fakultní nemocnice Olomouč nedává zcela jasnou odpověď na otázku, jež je předmětem tohoto řízení.
26. Za prvé, revizní znalecký posudek na jedné straně upozorňuje na nezvyklý (a zřejmě i nezákonný) postup při uchovávaní těla zemřelého kdy do doby provedení soudní pitvy po téměř 5 dnech došlo k „výrazným posmrtným změnám na vnitřních orgánech“ (str. 39), avšak nevyjadřuje se k tomu, zda a nakolik tyto autolytické změny tkání mohly ovlivnit znalecká zjištění odvolatele, jenž sám na str. 5 (nálezková část) uvádí, že rozvinuté posmrtné změny „podstatně omezují přesnější hodnocení“. Tím vzniká otázka, zda by pitva provedená lege artis za tohoto stavu věci musela odhalit známky multiorgánového selhání, kterému měl dominovat otok mozku, plic a poškození jater a zřejmě i ledvin.
27. Za druhé, podle odvolatele nález EKG svědčil pro náhlou poruchu srdečního rytmu bez předchozích potíží, zatímco revizní znalci uvedli, že záznamy nelze interpretovat jako jednoznačně patognomické (charakteristické) pro otravu draslíkem; není však objasněno, zda by byl tedy zjištěný průběh EKG křivky patognomický pro případ klinické diagnózy jaterního selhání při blíže neurčeném poškození jaterní tkáně (k níž se kloní revizní znalecký posudek), resp. v čem záznamy EKG odvolatel dezinterpretoval. Revizní znalecký posudek nepopsal a neodůvodnil genezi náhlé poruchy srdečního rytmu (selhání srdce) v důsledku jím předpokládaného jaterního selhání. Interpretace křivek EKG odvolatelem také nepochybně souvisela (a do značné míry závisela) s řešením otázky původu zvýšené hladiny draslíku v posmrtně odebraném krevním vzorku.
28. A konečně, pokud ani revizní znalecký posudek sám nestanovil příčinu smrti , přičemž neobsahuje ani jasné odmítnutí platnosti závěru odvolatele o příčině její smrti, je tato otázka v současnosti již zřejmě nevyřešitelná. Proto podle názoru odvolacího správního orgánu neobstojí kategoricky prezentovaný skutkový závěr, že ve znaleckém posudku byl učiněn nesprávný závěr o příčině smrti . Takto formulovaný skutkový závěr nepodporuje žádný důkaz, včetně revizního znaleckého posudku.
29. Dále je potřeba vyjádřit se alespoň ve stručnosti k obsahu soudních rozhodnutí v trestní věci obž. , jež jsou součástí spisové dokumentace. Předmětem trestního řízení je skutek uvedený v obžalobě, tudíž soud rozhoduje o vině, popř. o trestu obžalované osoby. Již z tohoto konstatování vyplývá, že předmětná soudní rozhodnutí nemohou v žádném případě představovat autoritativní řešení předběžné otázky ve smyslu § 57 správního řádu, neboť vydání meritorního rozhodnutí v tomto přestupkovém řízení nebylo nikterak závislé na řešení otázky (ne)viny obžalované . Úkolem soudu v trestním řízení bylo vyhodnotit veškeré provedené důkazy postupem podle § 2 odst. 6

tr. řádu, tedy jednotlivě i v jejich souhrnu. Jestliže se v odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21.1.2016, č. j. 51 T 5/2015-1170, vyskytují kritické hodnotící úvahy ke znalecké činnosti odvolatele, kupř. na str. 36 „jeho vysvětlení před soudem příliš přesvědčivé není“ a jestliže nalézací soud v situaci rozporných znaleckých závěrů vycházel z „logicky navazující vyšší váhy závěrů revizního posudku znaleckého ústavu“, nevypovídá to téměř nic o odpovědnosti odvolatele za přestupek uvedený v § 25a odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících. Způsob hodnocení důkazu soudem, vyjádřený v rámci odůvodnění rozhodnutí, nemůže být pro správní orgán formálně závazný, nanejvýš jej lze brát v potaz na dotvrzení či vyvrácení určité skutečnosti, tedy jako podpůrný argument, který může (ale také nemusí) působit silou přesvědčivosti. Jelikož se však v dané věci nejednalo o řešení předběžné otázky, správní orgán I. stupně nebyl oprávněn rozhodnout o přerušení řízení s odkazem na § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu (srov. usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5.5.2016, č.j. Spr 300/2016-81). V období od 5.5.2016 do 28.11.2016 tak bez právního důvodu nebyly činěny žádné úkony směřující k projednání a skončení věci.

30. Pro úplnost odvolací správní orgán poznamenává i to, že z podkladů shromážděných za účelem vydání rozhodnutí není zřejmé, z jakého konkrétního podkladu správní orgán I. stupně vyšel, když ve výroku uvedený znalecký posudek ze dne 7.8.2014 označil číslem „č. 1065 (110/14)“, neboť tento znalecký posudek zpracovaný odvolatelem a dne 7.8.2014 (viz č.l. 59 až 63 spisu sp. zn. Spr 300/2016) je označen číslem jednacím Policie ČR (KRPU -134288/TČ-2014-040272) a dále pořadovým číslem 86/2014, pod kterým je zapsán ve znaleckém deníku odvolatele.
31. Podle ustanovení § 25a odst. 1 písm. a) zákona o znalcích a tlumočnících se znalec dopustí přestupku tím, že vykoná znaleckou činnost v rozporu s § 8 téhož zákona, dle kterého je povinen vykonávat znaleckou činnost řádně, ve stanovené lhůtě, a v oboru a odvětví, pro které byl jmenován.
32. Odvolací správní orgán k formulaci výroku napadeného rozhodnutí dále konstatuje, že správní orgán I. stupně ve výroku napadeného rozhodnutí nejen, že nekonkretizoval údaje obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání odvolatelem jako znalcem dostatečně určitě v souladu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích, ale ani výslovně ve výroku napadeného rozhodnutí neuvedl, kterou ze tří v zákoně uvedených variant objektivní stránky přestupku považoval za prokázanou, tedy výslovně ve výroku napadeného rozhodnutí neuvedl, zda v souvislosti s podáním předmětného znaleckého posudku odvolatel porušil povinnost vykonávat znaleckou činnost řádně, nebo porušil povinnost vykonávat tuto činnost ve stanovené lhůtě, anebo porušil povinnost vykonávat znaleckou činnost pouze v oboru a odvětví, pro které byl jmenován znalcem. Z výroku přitom musí být zřejmé, pod jaký znak objektivní stránky správní orgán I. stupně jednání odvolatele subsumoval. Varianta objektivní stránky přestupku je konstatována pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 5 „(o)bvinněný znalec v daném případě vykonával svoji znaleckou činnost v rozporu s ust. § 8 zákona o znalcích a tlumočnících, když ji nevykonával řádně...“). Ze způsobu, jakým je správním orgánem I. stupně formulován výrok napadeného rozhodnutí, lze sice dovodit, že odvolatel nevykonával znaleckou činnost řádně, avšak neuvedení varianty objektivní stránky přestupku ve výroku rozhodnutí je možno posoudit jako nedostatek mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť není jasné, jakou konkrétní povinnost (ze tří uvedených možností) měl odvolatel porušit. To mj. znamená, že nabytím právní moci napadeného rozhodnutí by došlo k založení překážky věci rozhodnuté i k oběma dalším variantám

jednání, včetně překročení znaleckého oprávnění při zpracování předmětného znaleckého posudku.

33. Dále odvolací správní orgán uvádí, že novelou zákona o přestupcích, provedenou zákonem č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (srov. čl. I v bodě 25), byla s účinností ode dne 1.10.2015 mezi obligatorní náležitosti výroku rozhodnutí vložena „forma zavinění“. Předmětné řízení o přestupku bylo zahájeno až po účinnosti uvedené legislativní změny.
34. Přestupkem je zaviněné protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, a proto je třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, tj. zda jednání odvolatele (obviněného z přestupku) je v rozporu s právem (zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem), ale také, zda je naplněn obligatorní znak zavinění. Podle ustanovení § 3 zákona o přestupcích postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Definice úmyslu a nedbalosti jsou pak obsaženy v ustanovení § 4 téhož zákona.
35. Správní orgán I. stupně tak jednoznačně pochybil, pokud formu zavinění ve výroku svého rozhodnutí neuvedl, a co více, otázkou zavinění se nijak nezabýval ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Bez zavinění jakožto subjektivní stránky přestupku není přestupek konstituován, proto je třeba vždy ve výrokové části rozhodnutí uvést, zda se jednalo o úmyslné či nedbalostní jednání, popř. v jaké formě, a v odůvodnění alespoň stručně zdůvodnit, že obviněný skutek uvedený ve výroku zavinil, a na základě jakých skutečností a důkazů je dovozována forma zavinění. V této souvislosti je třeba připomenout, že míra zavinění a pohnutka pachatele patří mezi zákonná kritéria pro určení druhu sankce a její výměry (srov. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích).
36. Odvolací správní orgán dále konstatuje i ten fakt, že ve výroku napadeného rozhodnutí rovněž absentuje obligatorní výroková část, která se týká rozhodnutí o náhradě nákladů řízení podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona o přestupcích. Jedná se o zřejmé opomenutí správního orgánu I. stupně, které odvolací správní orgán nemůže v odvolacím řízení sám napravit.
37. Vzhledem k uvedeným vadám napadeného rozhodnutí musí odvolací správní orgán konstatovat, že toto je v rozporu s právními předpisy a jako takové ho ruší a věc vrací k novému projednání správnímu orgánu I. stupně, který je vydal. V něm správní orgán I. stupně, vázán podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu právním názorem odvolacího správního orgánu vysloveným v tomto rozhodnutí, bude při vydání nového rozhodnutí postupovat důsledně dle ustanovení § 77 zákona o přestupcích. V prvé řadě si ujasní posloupnost jednotlivých znaleckých úkonů odvolatele, odliší je časově i formálně (pitva a prohlídka, znalecký posudek), přičemž vezme v úvahu běh promlčecích lhůt k nim se vázících, a jednoznačně určí, které z těchto úkonů byly provedeny „non lege artis“, přičemž ve svých úvahách důsledně zohlední i rozsah informací a údajů, kterými odvolatel jako znalec v době provádění jednotlivých znaleckých úkonů disponoval. Bude-li správní orgán I. stupně uvažovat o odpovědnosti odvolatele za přestupek spáchaný z nedbalosti, odliší vlastní (osobní) znaleckou činnost odvolatele a odborné závěry, které do znaleckého posudku převzal od jiných znalců či konzultantů (což bude mít vliv na míru jeho zavinění). Z hlediska shromážděných a provedených důkazů by

bylo vhodné doplnit listinné důkazy jednak o znalecký posudek

z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, jednak o opis opatření policejního orgánu, jímž byli znalci a příbrání k provedení prohlídky a pitvy zemřelé, aby bylo možno postavit najisto, jak vlastně znělo zadání znaleckého úkolu. V případě opětovného uznání viny neopomene správní orgán I. stupně konkretizovat porušenou právní povinnost ve smyslu ust. § 8 zákona o znalcích a tlumočnících a rozhodnout též o nákladech řízení. Subjektivní stránku deliktu (formu zavinění) taktéž neopomene řádně odůvodnit.

38. Správní orgán I. stupně rovněž zváží, zda není na místě vést společné řízení s řízením, které vede vůči znalci, neboť lze mít za to, že jsou splněny podmínky obsažené v ustanovení § 140 odst. I správního řádu.
39. S ohledem na shora uvedené bylo rozhodnuto tak, jak uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se nelze dále odvolat (§ 91 odst. I správního řádu).

„Otisk úředního razítka“

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti